

Arrest

nr. 77 651 van 20 maart 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 en 7 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 maart 2011. Op 14 maart 2011 heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 juli 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 67 915 van 4 oktober 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep verworpen.

Op 24 oktober 2011 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 8 december 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 24/10/2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14/03/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 05/07/2011 door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het schorsend beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde bij arrest van 06/10/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen werd. Overwegende dat betrokkene op 24/10/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat hij dit paspoort reeds voorgelegd heeft tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verder nog een document voorlegt afkomstig van de dienst Binnenlandse Zaken te Servië en een attest van de gemeente in verband met de bloedwraak. Overwegende dat de feiten en elementen die betrekking hebben op de bloedwraak reeds behandeld en besproken werden tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van 05/07/2011 van oordeel was dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat betrokkene in bloedwraak zou verwickeld zijn en dat hij of zijn familieleden hierdoor gevaar zouden lopen vervolgd te worden in de zin van de Conventie van Genève of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Overwegende dat de documenten die betrokkene aanbrengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij vordert bij afzonderlijke verzoekschriften van 16 december 2011 en 7 januari 2012, gekend onder rolnummers 85 209 en 87 440, de nietigverklaring enerzijds van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en anderzijds van het bevel om het grondgebied te verlaten. Daar blijkt dat de bestreden “beslissingen” slechts één beslissing betreffen, namelijk de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) past het in het kader van een goede rechtsbedeling beide beroepen samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werkinggetreden op 1 december 2009”*, van *“artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EC betreffende de minimumnormen voor de procedures in de Lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus van 1 december 2005 (“veilig derde land”)* en van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verder is verzoekende partij van oordeel dat verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden.

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de

vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Verzoekende partij betoogt dat de stukken houdende het bewijs van de bloedwraak die zij heeft aangebracht naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, waardoor haar eerdere verklaringen geloofwaardig worden, nieuw zijn maar dat zij deze pas heeft ontvangen na de beslissing genomen in de eerste asielaanvraag. De elementen die verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Door louter voor te houden dat zij niet eerder kennis had van deze stukken, toont verzoekende partij niet aan dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het komt aan verzoekende partij, die een tweede asielaanvraag indient, toe om aan te tonen dat een document dat dateert van een periode waarin de vorige asielprocedure hangende was, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het administratief dossier, toen niet kon worden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat beide documenten betreffende de bloedwraak dateren van 15 september 2011 en dat verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag voor de Raad werd opgeroepen voor de terechtzitting bepaald op 3 oktober 2011. Het is niet aan verwerende partij om te bewijzen dat deze documenten tijdens de vorige asielprocedure konden worden voorgelegd. De bewijslast met betrekking tot de "nieuwe gegevens" zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier nagelaten dit aan te tonen en doet dit evenmin in haar verzoekschrift.

Betreffende het betoog van verzoekende partij aangaande de motivering dat de documenten met betrekking tot de bloedwraak niet van aard zijn de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin te weerleggen, met name dat verwerende partij aldus een beoordeling ten gronde maakt en hierdoor haar bevoegdheid overschrijdt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de voormelde motivering dat geen elementen worden aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure op afdoende wijze dat door verzoekende partij geen nieuwe gegevens worden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij verwijst naar het begrip "*nieuwe elementen*" zoals verwoord in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden aangebracht daar dit artikel ressorteert onder de specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat *in casu* niet aan de orde is.

Artikel 18 van het Handvest betreft het recht op asiel met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève, het protocol betreffende de status van vluchtelingen en het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen tegen de voorschriften van voormelde verdragen.

3.2.3. Waar verzoekende partij betreffende het in de bestreden beslissing gegeven bevel om binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten opmerkt dat er naast de verwijzing naar de rechtsgrond geen uitdrukkelijke motivering in de bestreden beslissing te bespeuren valt, dient de Raad op te merken dat de verwijzing naar artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voor het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de gemotiveerde beslissing dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging wordt genomen, te dezen in het licht van de formele motiveringsplicht volstaat, gelet op de hierboven geciteerde inhoud ervan (*cf.* Rvs 26 juni 2003, nr. 121 059). De Raad herinnert eraan dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen. Verzoekende partij toont niet aan niet te weten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt. Verzoekende partij toont ten overvloede evenmin aan dat zij nog gerechtigd is in het Rijk te verblijven en dat zij een nadeel ondervonden heeft van het feit dat de bestreden beslissing enkel een rechtsgrond vermeldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.4. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat artikel 27 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedure in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werd geschonden daar verwerende partij niet heeft nagegaan of het land van herkomst van verzoekende partij een veilig derde land is en of haar terugkeer naar haar land van herkomst haar niet blootstelt aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het land van herkomst van verzoekende partij docht enkel stelt dat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten. Verder stelt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet maakte reeds het voorwerp uit van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in artikel 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van voormelde bepalingen vastgesteld worden.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* niet aan deze verplichting is tegemoet gekomen.

3.2.6. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 85 209 / IV en RvV 87 440 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT